

Symbolika v lidském osudu.

1)

Kdyby se lidé úplně nerozptylovali v nutnostech a mnohých nicotnostech všedního dne, nýbrž chtěli také věnovat určitou pozornost tomu, aby poněkud bedlivěji sledovali velké i malé události ve svém okolí, tak by museli brzy přijít k novému poznání. Užasli by sami nad sebou a sotva by uvěřili, že mohli doposud bezmyšlenkovitě přehlížet něco tak nápadného. A jsou zde rovněž všechny důvody soustrastně nad sebou zavrtět hlavou. Již při určitém pozorování bude jim náhle otevřen celý svět přesně uspořádaného živého dění, ve kterém se zřetelně projevuje přísné vedení vyšší ruky: Svět symboliky!

Tento tkví hluboko v jemnohmotné části stvoření a jen nejzazší konce vstupují jako výběžky do pozemsky viditelného. Je to stejné jako u zdánlivě zcela klidného moře, jehož neustálé pohyby nejsou viditelné, nýbrž lze pozorovat jen jejich poslední výběžky u břehu. Člověk netuší, že při zcela nepatrné námaze s trochou pozornosti může jasně pozorovat pro něj tak pronikavou a jím obávanou činnost karmy. Může se s ní důvěrněji seznámit, čímž časem pozvolna opadne u uvažujících lidí často se probouzející strach a karma ztratí svou děsivost. Pro mnohé může se to stát cestou ke vzestupu, jestliže se naučí vycítovat v pozemsky zjevných událostech hluboké vlny jemnohmotného života a mohou ho pak sledovat, čímž postupně nabudou přesvědčení o jsoucnosti bezpodmínečných a důsledných vzájemných působení. Avšak došel-li člověk jednou až k tomu, tak se pozvolna přizpůsobuje, až nakonec pozná přísně logickou a

bezmezernou hybnou sílu vědomé Boží vůle v celém stvoření, tedy v hrubohmotném a jemnohmotném světě. Od tohoto okamžiku s ní bude počítat a dobrovolně se před ní sklánět. To však pro něj znamená, že pluje v síle, jejíž účinky mohou být pro něj už jen prospěšné. Ona mu slouží, protože ji umí používat tím, že sám sebe do ní správně postaví a vloží. Tak může se pro něj uvolňovat vzájemné působení jen jako nositel štěstí. S úsměvem pak vidí doslova naplněné každé biblické slovo, které se mu kvůli své dětské prostotě chtělo mnohdy stát kamenem úrazu a jehož naplnění mu proto často hrozilo stát se těžkým, protože podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo otrockou mysl. Tento jím nepříjemně pocítovaný sobecký požadavek poslušnosti stává se pozvolna před jeho vidoucím zrakem nejvyšším vyznamenáním, jakého se může tvorů dostat; opravdovým Božím darem, který v sobě nese možnost mohutného duchovního rozvoje sil a který dovoluje osobně vědomé spolupůsobení v nádherném stvoření. Výrazy: „Jen kdo sám sebe poníží, bude povýšen“, člověk se musí „pokorně sklonit před svým Bohem“, aby mohl vejít do Jeho říše, má „poslouchat“, „sloužit“, a ještě mnohé další biblické rady, předem poněkud odrazují v tomto prostém, dětském, a přece tak trefném způsobu vyjádření moderního člověka, protože zraňují jeho hrdost, která spočívá ve vědomí rozumových znalostí. Nechce již více být tak slepě veden, nýbrž chce sám poznáváje vědomě ve všem spolupůsobit, aby **z přesvědčení** dostalo se mu vnitřního rozmachu nutného ke všemu velikému. A to **není nesprávné!**

Člověk **má** stát ve svém dalším vývoji ve stvoření vědoměji, než tomu bylo kdysi. A když s radostí pozná, že prosté biblické výrazy ve svém pro dnešní dobu tak cizím způsobu radí přesně ke všemu tomu, k čemu se při znalosti mocných přírodních zákonů

a s plným přesvědčením také sám rozhoduje, tak spadne to stejně jako páška z jeho očí. Stojí pohnut před skutečností, že doposud staré učení jen odmítal, protože si je špatně vykládal a nikdy se vážně nepokoušel správně do něj proniknout a uvést je do souladu s dnešní schopností chápání.

Říká-li se tedy: „V pokoře se sklonit před Boží vůlí“ nebo „po správném poznání mocných přírodních zákonů zužitkovat jejich projevy a působení“, **je to jedno a totéž.**

Zužitkovat síly, které nesou Boží vůli, může člověk pouze tehdy, když je důkladně studuje, tedy poznává, a pak se jimi i řídí. Počítat s nimi nebo se s nimi srovnat není ve skutečnosti však ničím jiným než vpravením se, tedy skloněním se! Nestavět se **proti** těmto silám, nýbrž jít **s nimi**. Jen tím člověk přizpůsobí svou vůli zvláštní povaze síly, tedy jde stejným směrem, a je schopen využít moc této síly. To však není žádné přemožení síly, nýbrž pokorné sklonění se před Boží vůlí! Jestliže člověk tak mnohé také nazývá chytrostí nebo vymoženostmi vědomostí, tak to nic nemění na skutečnosti, že všechny takzvané „objevy“ pochází jen z účinků stávajících přírodních zákonů, tedy Boží vůle, kterou tím „poznává“ a s jejím využitím nebo zužitkováním se této „přizpůsobuje“. To **je** to bezpodmínečné pokorné sklonění se před vůlí Boží neboli „poslušnost“!

Avšak nyní k symbolice! Veškeré dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí dosáhnout ve svém koloběhu správného zakončení nebo, jak se to může také říct: musí se to uzavřít jako kruh. Proto vrací se také všechno podle zákonů stvoření ke svému výchozímu bodu, kde jediné může nalézt své zakončení, tedy vyřešení, rozuzlení nebo vyhasnutí účinků. Tak je tomu s celým stvořením samotným, jakož i také s každou jednotlivou

událostí. Z toho vzniká bezpodmínečně vzájemné působení, které opět má za následek symboliku.

Poněvadž veškerá činnost musí končit tam, kde vznikla, tak z toho vyplývá, že každý čin musí končit rovněž ve stejném druhu hmoty, v jakém vznikl. Tedy jemnohmotný počátek musí mít jemnohmotný konec, hrubohmotný počátek však konec hrubohmotný. Jemnohmotné nemohou lidé vidět, avšak hrubohmotný konec každé události nazývají symbolikou. Je jim dobře viditelný, avšak mnohým schází k němu klíč, počátek, který ve většině případů leží v předcházejícím hrubohmotném bytí.

I když se při tom největší část všech dějů vzájemného působení odehrává jen v jemnohmotném světě, tak nemohla by přece takto pracující karma nikdy najít úplného uvolnění, jestliže by nakonec nějakým způsobem nezasáhla do hrubohmotného světa a tam se nestala viditelnou. Teprve v tomto smyslu vzájemného působení odpovídajícího viditelnému ději může být běžící kruh uzavřen, čímž je provedeno úplné uvolnění, lhostejno, zda je podle druhu někdejšího počátku dobré nebo zlé, přinášející štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo odpuštění skrze odpoutání. Tento poslední viditelný účinek **musí** přijít ke stejnému místu, kde leží jeho původ, tedy k **témuž** člověku, který ho kdysi nějakým jednáním započal. Ani v jediném případě tomu nelze zabránit.

Jestliže se dotyčný člověk mezitím vnitřně změnil takovým způsobem, že v něm ožilo něco lepšího, než jaké bylo jeho někdejší jednání, tak nemůže se zpětný účinek svým druhem pevně zachytit. Nenajde již více žádnou stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se stala světlejší a tím i lehčí podle zákona duchovní tíže ²⁾. Přírozeným následkem toho je, že kalnější účinek je při svém přiblížení prostoupen světlejším okolím dotyčného

člověka a tím je značně oslaben. Avšak navzdory tomu musí být zákon koloběhu a vzájemného působení zcela naplněn ve své samočinně působící síle. Zrušení jakéhokoliv přírodního zákona je nemožné.

Proto se musí takto zeslabené zpětné vzájemné působení odpovídající neposunutelným zákonům také projevit hrubohmotně **viditelně**, aby bylo skutečně vykoupeno, tedy aby pohaslo. Konec musí vplynout zpět do počátku. Kvůli nastavšimu světlému okolí není však schopna temná karma přinést dotyčnému člověku škodu, a tak nastane to, že toto zeslabené vzájemné působení účinkuje jen takovým způsobem na nejbližší **okolí**, že se dotyčný ocitne v situaci, aby něco dobrovolně udělal, čehož druh odpovídá už jen **smyslu** zpětného vzájemného působení. Rozdíl od vlastní nezlomené síly jemu určeného někdejšího účinku zpětného temného proudu je v tom, že mu nezpůsobí žádnou bolest nebo škodu, nýbrž mu udělá snad dokonce i radost.

To je pak **čistě symbolické** rozuzlení mnohé **těžké** karmy, avšak zcela odpovídající zákonům ve stvoření, a působící tak samočinně skrze změnu duševního stavu. Proto zůstává to většině lidí také často zcela neznámé. Karma je tím vyrovnána a neposunutelné spravedlnosti dostalo se tím zadostiučinění až do toho nejjemnějšího proudění. V těchto podle zákonů stvoření bezpodmínečně samozřejmých dějích spočívá tak mocný akt udílení milosti, jak jen Všemoudrost Stvořitele ve svém dokonalém díle může přivodit.

Takovýchto čistě symbolických rozuzlení je při jinak těžce zasahujícím vzájemném působení velmi mnoho!

Uveďme jeden příklad: Někdo kdysi tvrdého a panovačného charakteru uvalil na sebe používáním těchto vlastností projevujících se potlačováním svých bližních těžkou karmu, která živě ve svém vlastním druhu koná koloběh a později ve stejném, mnohonásobně zesíleném druhu musí na něj zpětně dopadnout. Při jejím přiblížení se prostoupí vlivem zákona přitažlivosti jemnohmotně stejného druhu často ohromně zesílený proud bezohledné panovačnosti celé jemnohmotné okolí dotyčného tak, že svým vlivem pronikne do hrubohmotného okolí s ním úzce souvisejícího a tím vytvoří poměry, které nutí někdejšího původce v mnohem větší míře pod stejnou panovačností trpět, stejně jako od něj trpěli kdysi jím trýznění bližní.

Dospěl-li však takový člověk mezitím k lepšímu poznání a získal-li vlivem upřímné snahy ke vzestupu světlé a lehčí okolí, tak se tím samozřejmě změní také způsob konečného účinku. Vracející se hutná temnota bude podle síly jasu nového okolí dotyčného tímto světlem více nebo méně proniknuta a podle toho také více nebo méně účinně neškodnou. Při velkém povznesení dříve tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení provinilce, se může stát to, že vlastní účinek je takřka zrušen a on jen přechodně vykonává něco, co je zevně podobno odpykání. Dejme tomu, že se tu jedná o ženu. Tu by stačilo, aby jednou slušce vzala kartáč z ruky a ve vši vlídnosti jí ukázala, jak se drhne podlaha. I když by to bylo také jen několik pohybů tohoto druhu, tak je tím přece učiněno zadost symbolice nejnižšího sloužení. Tento krátký děj je rozuzlením, které se muselo stát **viditelně** a navzdory své snadnosti je schopné ukončit těžkou karmu.

Právě tak může se poklizení jediné světlice stát symbolem ukončení a zrušení viny, jejíž usmíření nebo zvrtné působení by vyžadovalo skutečně většího, bolestně pronikavého zvratu. Tyto věci vyplývají nějakým způsobem ze zeslabených účinků zpětného působení nebo případně seslaných dějů používaných také někdy duchovním vedením k tomu, aby tím přivodily rozuzlení.

Při tom všem je přirozená podmínka, že již došlo k neobyčejně velkému rozmachu a s tím spojené změně duševního stavu. To jsou okolnosti, které astrolog přirozeně není schopen vzít v úvahu, a tak často vyvolává svými výpočty zbytečné starosti, mnohdy dokonce i takovou úzkost, že její síla sama o sobě je již schopna přinést nebo vytvořit novou nepříjemnost, čímž se pak, ovšem jen zdánlivě, naplňuje výpočet, který by se jinak bez této obavy ukázal jako falešný. V takových případech má však dotyčný člověk sám vlivem své úzkosti otevřenu bránu do světelného kruhu, který ho obklopuje. Kdo sám a dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže být z žádné strany pomoheno. Jeho vlastní vůle proráží zevnitř **ven každou** ochranu, zatímco bez jeho vlastního chtění nemůže skrze světlo k němu nic přistoupit.

Tak může se nejmenší úslužnost vůči svému bližnímu, skutečně procítěné utrpení bližního, jediné laskavé slovo, zformovat v symbolické rozuzlení karmy, jakmile je vnitřně položeno jako základ opravdové chtění k dobru.

Toto musí přirozeně předcházet; neboť jinak nemůže být řeči o symbolickém rozuzlení, protože veškeré zpětné působení se pak musí projevit úplně ve všech směrech. Avšak jakmile u člověka nastane skutečně vážné chtění ke vzestupu, může velmi

brzy pozorovat, jak přichází postupně čím dál víc života do jeho okolí, jako by mu byly do cesty pokládány všechny možné věci, které však vždy dobře dopadnou. Je mu to dokonce až nápadné. Nakonec však přichází právě tak nápadné období, ve kterém nastává více klidu nebo všechny události zjevně znatelně slouží také k pozemskému rozmachu. Pak je doba rozuzlování u konce. S radostným díkem se může oddat myšlence, že od něj odpadlo mnoho viny, kterou by jinak musel těžce odpykávat. Ať je pak na stráž, aby všechna osudová vlákna, která nově navazuje svým chtěním a přáním, byla jen dobrá, a tím aby i jeho mohlo opět potkávat jen dobro!

1)

Obrazné osvobození.

2)

Přednáška: [6. Osud.](#)